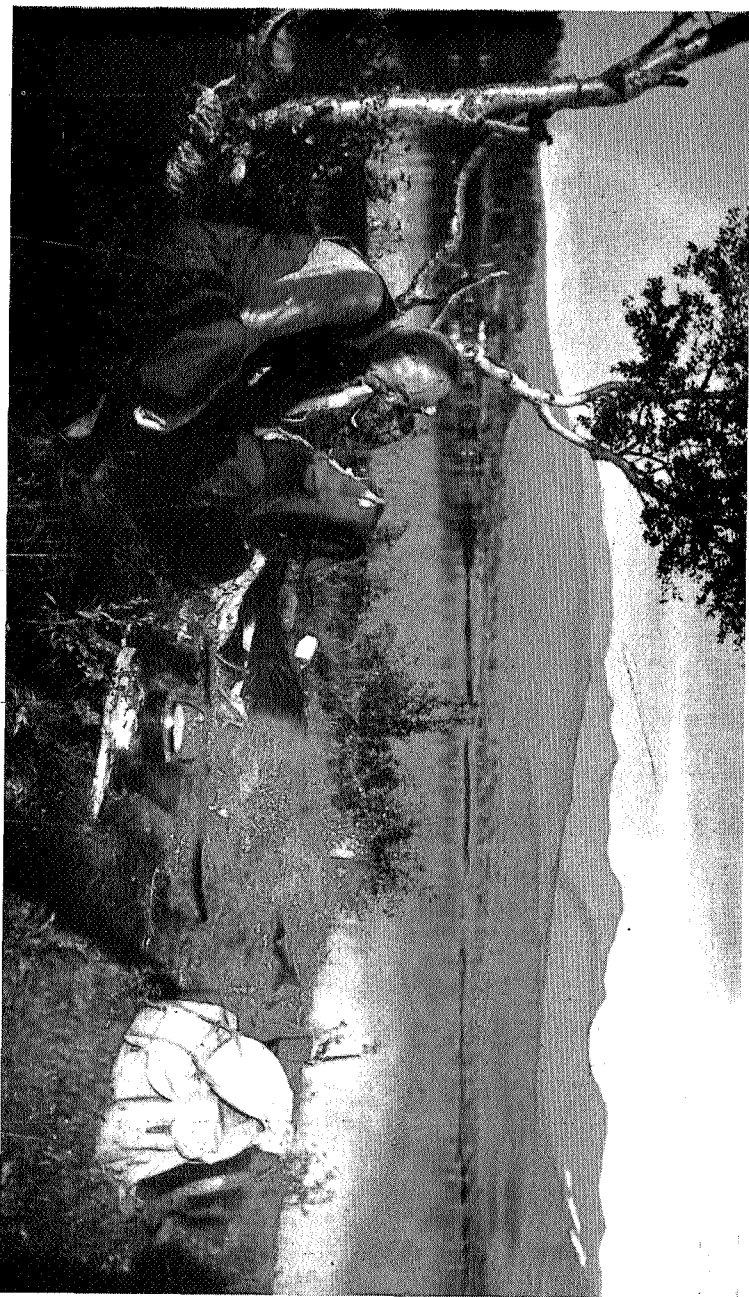

Fra Syltraktene — ved Nedre Brøksjø. Mannen ved bålet er en av turistforeningens æresmedlemmer og hyttechef i Sylene gjennom en årtrekk, bankchef Ludvig Sivertsen.

50 år er gått -

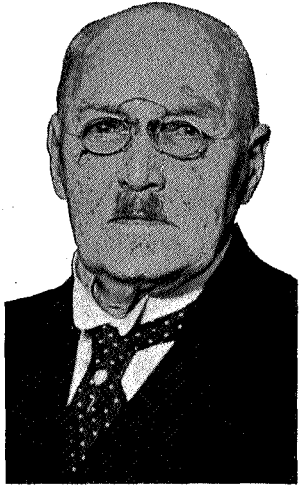
LITT HISTORIKK OM FORENINGEN, SAKENE OG MENNENE GJENNEM DE FØRSTE HALVT HUNDRE ÅR

Trondhjems Turistforening feirer i år sitt første store jubileum, idet foreningen kan se tilbake på et halvt hundre års virksomhet.

Det er en så viktig begivenhet i foreningens liv at vi i årboken denne gangen vil gi et lite utsyn over foreningens arbeide i det halve sekel som er gått. Det har tidligere vært gitt beretninger både ved 10-, 25- og 40-års jubileet, og det er derfor ingen grunn til å gå i detaljer når det gjelder disse tidsavsnitt. Men for sammenhengens skyld er vi nødt til også i korte trekk å komme inn på de første år, ellers vilde det ikke bli noen 50-årsberetning. Og beretningen vilde ikke gi noe bilde av *den utvikling* som det første halve århundre i foreningens liv betegner. Med en turistforening mente man for 50 år siden noe annet enn det den unge generasjon idag legger i navnet.

Det var flere turistforeninger som så dagens lys samme år som Trondhjems Turistforening, nemlig i 1887. Og det var selvsagt ingen tilfeldighet. 1870—80-årene hadde vist en spirende interesse for turisttrafikken, og det i dobbelt forstand. De utenlandske turister begynte i større og større utstrekning å kaste sine øine på ferielandet Norge, og det var først og fremst med tanke på å gripe regulerende inn i denne utvikling og for best mulig å utnytte turisttrafikken til landets egen gagn at det ble dannet endel lokale turistforeninger rundt omkring i landet. Men vi skal se at vår egen forening allerede fra starten av også optok arbeidet på den «indre front», om man vil.

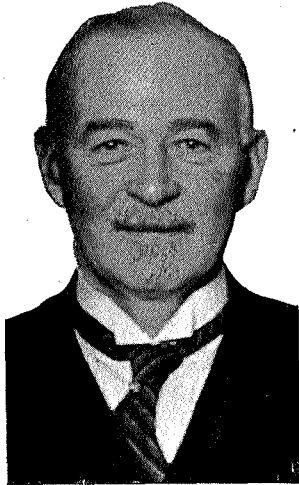
FIRE PÅ 50 ÅR

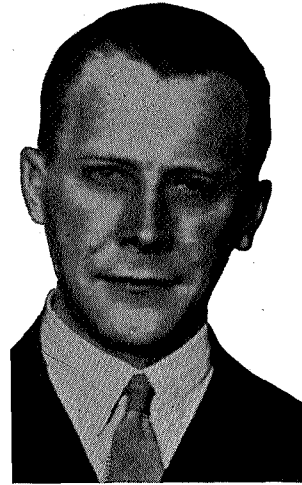
Carl Schulz,
(formann 1887—1905).

Axel Sommerfelt,
(formann 1905—1920).

Fridthjov Brun,
(formann 1920—1935).

Thor Tharum,
(formann fra 1935 —).

PIONERTID

Efter innbydelse av endel interesserte herrer blev der den 16de desember 1887 holdt konstituerende generalforsamling i *Trondhjems Turistforening*. Det blev vedtatt statutter, og som det første styre valgtes herrerne adjunkt *Carl Schulz*, bokholder *Joh. M. Bernhoft*, kjøbmann *H. J. Bauck*, kaptein *A. Wessel* og konsul *R. Kjeldsberg*. Til formann valgtes i første styremøte adjunkt, senere direktør *Carl Schulz*.

Det var en lykke for den nystartede forening i de første pionerår å få en ildsjel som *Carl Schulz* til formann. Han gikk med gløddende iver op i sitt arbeide, og han la ikke minst vekt på den del av foreningens program som gikk ut på å «vekke sansen for og befordre turistlivet blandt våre egne landsmenn».

Selv var hr. *Schulz* en pasjonert fjellvandrør som drog omkring på fjellet i de forskjelligste strøk i Trøndelag, lærte bønderne å kjenne og høstet verdifulle erfaringer for foreningens senere arbeide.

Det blev snart klart for foreningens ledende menn at de vesentlig måtte arbeide på den indre front, nemlig turisttrafikken i engere forstand — friluft- og fjellvandrørlivet, om man vil. Reisetrafikken tok et slik opsving og stillet efterhvert slike krav, også rent økonomisk sett, at andre organisasjoner måtte ta sig av den.

Og på den indre front gjorde foreningen i de første år et stort arbeide med den energiske formann i spissen. Hr. *Schulz* satt med undtagelse av året 1901—02 uavbrutt på formannsplassen fra stiftelsen til 1905. For sitt pionerarbeide i foreningen blev han ved 20-års jubileet utnevnt til æresmedlem. I 1905 blev direktør *Schulz* avløst av rektor *Axel Sommerfelt*, som stod som formann til 1920.

Hr. *Sommerfelt* viste sig som en sjelden dyktig administrator av foreningen. Formannen satte sig også grundig inn i hyttenes styre og stell, var en aldri hvilende inspektør i sommerferiene for å se efter at alt var som det skulde, og hr. *Sommerfelt* har derfor meget av æren for at hyttenes nivå er bragt dit det er idag. Ennvidere skrev formannen flere reisebøker for fjellvandrere, og tok sig se-

nerer av å bringe foreningens arkiv i orden. Det siste er ene og alene hr. Sommerfelts fortjeneste.

Den alt overskyggende praktiske arbeidsoppgave i de første år blev å sørge for kvarterer i de trakter som man hadde grunn til å tro vilde bli søkte turiststrøk, for uten skikkelige steder å ta inn, vilde det selvsagt være nytteløst å forsøke å oparbeide noen trafikk. Og det var i denne turisttrafikkens barndom her i landet de merkverdige opfatninger av hvad man kunde by de omvandrende turister — og i parentes bemerket også de merkverdige opfatninger av *turistene selv!* Det gir et par mindre artikler i denne jubileumsboken et klart inntrykk av.

Trondhjems Turistforening ofret også stort arbeide på å orientere publikum om fjellet og de strøk som var verdt å legge under støvlene. De reisehåndbøker som fantes var helt foreldet, men denne mangel rettet både foreningens første og annen formann på ved sine greie reisehåndbøker over de forskjellige turiststrøk i Trøndelag.

Ved siden av arbeidet med kvarterer og ruter meldte der sig snart en annen stor oppgave for foreningen, nemlig å lette adgangen til de vakreste steder like i byens nærhet. Det var nemlig også for en stor del terra incognita for den almindelige mann i byen. Innenfor denne gruppe av arbeidsoppgaver ligger foreningens arbeide med Bymarkas nett av stier, hvis vedlikehold fra 1908 av blev overtatt av Trondheim kommune. Foruten at foreningen i denne tiden søkte å gjøre naturherlighetene kjent for sine egne medlemmer og landsmenn, maktet den også å utgi et par reklamebrosjyrer med sikte på utlandet og hvor det blev propandert for de vakre turiststrøk nordfor Dovre.

Hovedoppgaven for foreningen i Bymarka blev løsningen av veiplanen fra Trondheim til Fjellseter. Etter meget arbeide og takket være den store økonomiske støtte fra Trondhjems Brændevinsamling blev arbeidet på veien påbegynt i 1897 under ledelse av stadsingeniør Dahl. I september 1898 blev den åpnet for trafikk. Hele veien hadde kostet ca. 26,000 kroner. Av andre arbeidsoppgaver i byens nærhet nevnes Lersfossveiene, stier på Vassfjellet o. l.

Side om side med dette arbeide med veier og reiseruter i byens nærhet tok foreningens styre opp arbeidet ute i distriktene, men her var feltet så stort at man nødvendigvis måtte konsentrere sig

Trollheimen. Fra Jøldalshytta mot Svarthetta.

(Foto Pieper.)

om enkelte favorittstrøk hvor det gjaldt å få vardet op ruter og tre i forbindelse med setereierne for om mulig å skaffe fjellvandrerne kvarterer.

DET BYGGES I FJELLET

Den første turisthytte som stod reist i fjellet var *Trollheimshytta*, som blev bygget på det mest centrale sted i hele «heimen», nemlig Fiskeseteren i Foldalen. Hytta blev bygget ved samarbeide mellem Trondhjems og Kristiansunds Turistforeninger og blev åpnet 11te juli 1890. Ved en ordning av 1895 blev hytta helt overtatt av Trondhjems Turistforening.

Ved siden av denne hytta greide man sig de første årene med provisoriske arrangement med enkelte setereiere for å skaffe kvarterer i rutene i fjellet. Men efter som strømmen av fotvandrere i fjellet øket, måtte hyttene komme hvis man ikke vilde at utviklingen skulde stagnere. I 1908 stod den første Jøldalshytta ferdig. Den viste sig snart for liten, men først i 1918 kunde man ha den nye Jøldalshytta vel Jølvannet ferdig. Fire år senere stod også Gjevilvasshytta reist, og dermed hadde man tre «hjørnестener» for trafikken i Trollheimen, den fjerde skaffet man sig ved kvarter på Storli i Storlidalen.

Fra 1920 og utover arbeidet foreningen for å få kvarterer i terrenget mellom Opdal og Kvikne, et herlig fjellstrøk som det er. Man fikk private kvarterer, og våren 1927 kunde foreningen innvie sin egen hytte ved Orkelsjøen — Orkelsjøhytta — foreningens minste. Av D. N. T. fikk man forresten til dette arbeide materialer fra to barakker i Drivdalen. Og foruten denne støtte fra D. N. T. ydet D. N. T. også 5000 kroner som rentefritt lån til reisning av hytta, og Statsbanene ydet 2000 kroner.

Trondhjems Turistforenings annet store operasjonsfelt ved siden av Trollheimen er *Syltraktene*. Også i dette strøket blev der i foreningens første år foretatt opvarding av ruter. Med støtte av D. N. T. satte man eieren på Nedalen gård i stand til å innrede et par værelser til turistene. Man ordnet dessuten med private kvarterer og sendte ut en kvinnelig ekspert for å instruere folk på forskjellige steder i Tydalen i bedre husstell. Det var frk. Aagot Monsen fra Selbu.

*Trollheimen.
Mot Snota.
(Foto Pieper.)*

Det viste sig snart meget nødvendig med en mellemstasjon mellom Gilsåbytte og Nedalen, en strekning på 50 kilometer. Foreningen lot derfor i 1896 opføre en hytte på nordsiden av Essandsjøen, Storerikvolden. Den første lille hytta blev meget fort sprengt, men det viste sig vanskelig å skaffe kapital til utvidelse eller nybygging. Først i 1922 blev den nye Storerikvoll bygget, og den blev åpnet i mars 1923. Til reisning av hytta bidrog Trondhjems Sparebank med 5000 kroner og staten med 1500.

Men så raskt gikk utviklingen av trafikken i fjellet — og da særlig skiløpertrafikken i påsken — at også denne nye Storerikvollen fort viste sig å bli alt for liten. Enkelte dager i påsken har Storerikvollen huset dobbelt så mange gjester som den ordinært

har plass for, svensker og nordmenn om hinannen, og den sterke trafikken har krevet en nødvendig forbrødring av de to folk. Men det har bestandig gått gemytlig og greit for sig. Fjellet virker opdragende på folk i den retning.

Og nu står atter Storerikvollen reist i ny skikkelse — den tredje utvidelsen på 40 år. Det gir et ganske godt bilde både av utviklingen innen foreningen på denne tiden og av fjelltrafikken i sin almindelighet. Utvidelsen er fullført etter arkitekt Roar Tønseths planer. Den stod ferdig til sommersesongens begynnelse 1937. Storerikvollen har nu 32 senger, trivelige rum for gjestene og praktisk innredning. Og her bør det også ligge et tilfredsstillende kvarter, for en mer storslått beliggenhet skal man lete lenge efter. I forgrunnen fjellplatået med Essandsjøens veldige flate og i bakgrunnen Sylmassivets imponerende kulisser.

I Nedalen fikk man reist egen hytte i 1897, efter at man tidligere hadde hatt en overenskomst med gårdens eier om å ha et par værelser disponible for fjellvandrere. Hytta blev bygget like i nærheten av gården, men også denne hytta blev snart sprengt. I 1903 gikk man til utvidelse. På en idyllisk plass i bjørkeskogen nede ved Neas slyngninger reiste man den nye hytta. I 1919 erhvervet Trondhjems Turistforening Nedalen gård, som ialt er på mellom 40 og 50 kvadratkilometer (landets største private eiendom rent kvantitativt sett?) Størsteparten av dette areal er nakent høifjell.

Men også Nedalshytta i sin nye skikkelse viste sig for liten efter hvert som trafikken, særlig påsketrafikken, i Sylene øket i rivende tempo. Her spiller det også stor rolle at svenskene har bygget sin veldige turiststasjon midt inne i Sylene og at det stadig foretas utvidelser av hotellene på Storlien. Den siste utvidelsen av Nedalshytta blev gjennomført efter planer av arkitekt Tønseth og kunde tas i bruk i 1935. — Og idag, ved 50-års jubileet, er da foreningens status med hensyn til hytter og sengeplass følgende:

Trollheimshytta	40 senger.
Jøldalshytta	39 —
Gjevilvasshytta	24 —
Orkelsjøhytta	8 —
Nedalshytta	39 —
Storerikvollen	32 —

Påkestemning, Jøldalshytta.

(Foto Pieper.)

Tilsammen altså 182 senger, men dette er vel å merke altså brede og lange dobbeltsenger som godt kan huse to personer når trengselen er størst og det personlige forhold mellem gjestene er så vidt godt at «samsoving» er mulig!

Vi har for det meste festet oss ved arbeidet med hyttene, og da er det ett navn som trenger sig i forgrunnen, bokhandler Fridthjov Brun, foreningens formann fra 1920 til 1935.

Bokhandler Brun overtok roret i Trondhjems Turistforening ved inngangen til en periode som har vært overmåte rik hvad utviklingen av turist- og friluftslivet angår. Under den syke krigs- og etterkrigstiden er det som om fler og fler, spesielt blandt ungdommen, har søkt rekreasjon og redning i et sports- og friluftsliv som man tidligere ikke har kjent maken til. Mens det i fjellvandringens barndom bare var noen få utvalgte — folk med lang utdanning og lang ferie — som søkte op til det egentlige høifjell i sine ferier, så er i våre dager høifjellet blitt kjent land for større og

større kretser av befolkningen. Det har gitt en forening som Trondhjems Turistforening større muligheter, men også mere krevende arbeidsoppgaver.

Og en av de viktigste er arbeidet for å skaffe tilstrekkelig med hytteplass i fjellet, spesielt etter at den veldige korttidstrafikk i påsken satte inn. Bokhandler Brun har som foreningens formann vist et friskt initiativ på mange felter, men det er allikevel for arbeidet med hyttene at han har innlagt sig de største fortjenester av foreningen. Selv når alle utveier syntes stengt, har bokhandler Brun fått reist midler. Og når som værst det knep, avsatte formannen noen mål snaufjell ved Nedalen til tilfredsstillende priser. Det er et stort og uhyre interessert arbeide hr. Brun har nedlagt for Trondhjems Turistforening, og som vi her dessverre ikke kan komme inn på i detaljer. Med sin glødende iver og interesse har han alltid gått op i sitt virke for foreningen og turistsaken og har fått utrettet meget — det får i få ord være takken og hyldesten til bokhandler Brun ved foreningens 50-års jubileum.

Denne periode — krigs- og etterkrigstiden — har som tidligere nevnt vært karakterisert blandt annet av en sterkt voksende interesse for friluftslivet i sin almindelighet, og tursporten i høifjellet danner her ingen undtagelse. Dette virket sterkt inn på foreningens medlemstall, som på 10-året fra 1915 til 1925 hoppet fra 400 til over 1100 medlemmer.

For foreningen skapte denne utviklingen mange nye eller økede arbeidsoppgaver. Vi har berørt arbeidet for å skaffe tilstrekkelig med hytteplass i fjellet, men det var også andre ting som den sterkt økede strøm av fjellvandrere krevet. Idag er det som sagt ikke en liten flokk av utvalgte som drister sig inn i fjellet, nær sagt en og hver uten spesielle forutsetninger eller spesiell øvelse i terrenget finner frem til fjellets vidunderlige ro og rekreasjon.

FORSKJELLIGE ARBEIDSGAVER

Det følger forpliktelse med å være med på å understøtte og lede en slik utvikling. Trondhjems Turistforening har ment at turisttrafikken i fjellet krever en ganske utstraks *opvarding* av ruter, slik at man kan be hvem som helst inn i fjellet og lede dem

Ved Gjevilvannet.

på rett vei. Det er gjennom årene et stort arbeide som er utført med varding og klopper, og idag har Trondhjems Turistforening ialt 35 ruter som er vardet op i Trollheimen, Orkelsjøtraktene og Syltraktene. Det er enkelte som ser skjevt til dette arbeidet, som mener at fjellet skjemmes av merkene som viser vei. Foreningens styre gjennom årene har ikke på noen måte kunnet dele denne opfatningen. Men vardingens må selvsagt holdes innenfor rimelighetens grenser.

Et arbeide i samme retning for å trygge trafikken i fjellet er foreningens spesielle «påskeforanstaltninger», fangarmene ved Nedalen og Storerikvollen og fyrlyktene på hyttene både i Sylene og Trollheimen. I denne forbindelse nevnes også reisingen av nødherberget og Stormklokken i Enadalen på svensk side av grensen. Saken blev reist etter initiativ av overlæge Alexander *Holst*, og sommeren 1930 blev klokken og nødherberget overlevert Svenska Turistföreningen. I klokkens malm står følgende ord:

«Ring, klokke, ring
to frendefolk et budskap bring
om rette vei».

Stormklokken og nødherberget er ikke bare et tegn på eller et utslag av, om man vil, at fjellet derinne i Sylene ofte kan være uvennlig og farlig. Det er samtidig et uttrykk for det gode forhold som alltid har hersket mellom frendefolkene her inne i fjellet — og mellom de turistforeninger hvis arbeidsfelt her støter sammen. Det utmerkede forhold overlevet også påkjenningen i 1930 da grensekommisjonen for alltid fastslo at selve den stolte *Storsylen* lå på norsk side av grensen! Svenskene har båret dommen med rosverdig sinnsro, og nu skriver både svensker og nordmenn sine navn i fremmedboken som Trondhjems Turistforening siden sommeren 1931 har hatt liggende på Syltoppen. 50-årsjubilanten har dermed fått «eiendomsrett» til broderlandenes største og flotteste grenserøs.

Når det gjelder foreningens arbeide for å popularisere fjellet, om man vil bruke det uttrykket, er et av de viktigste skritt som er tatt opprettelsen av en turkomite og denne komites arrangement av fellesturer til fjells gjennom de siste 8 år, såvel sommer som vinter.

Det er i et hvert fall den opfatning nærværende årboks redaktør har at Trondhjems Turistforening her har tatt opp en arbeidslinje som fortjener all mulig støtte. Også om spørsmålet fellesturer — såvel som om alt annet her i livet — kan det være delte meninger, men at de har betydd og betyr meget for å gjøre fjellet kjent og kjært for nye mennesker, derom er det ingen tvil. Og det er jo akkurat det som er foreningens egentligste oppgave.

Det er mange ting som kan være medvirkende til at folk ikke kommer sig til fjells — mangel på penger, savn av passende følge, mangel på initiativ o. l. For slike kommer fellesturene som en kjær anledning til å komme ut og legge fjellet under støvlene eller skiene. Fellesturen er billige, der er alltid hyggelige folk med og førerskapet er det beste. Derfor lokkes folk med som ellers ser det som et veldig tiltak å gjøre en høifjellstur. Og har de først fått smaken på fjellet — kanskje helst på vårparten når skaresneen brenner i solen — så vil de atter og atter lokkes inn i fjellets eventyrverden.

Det var generalforsamlingen den 8de mai 1930 som besluttet å

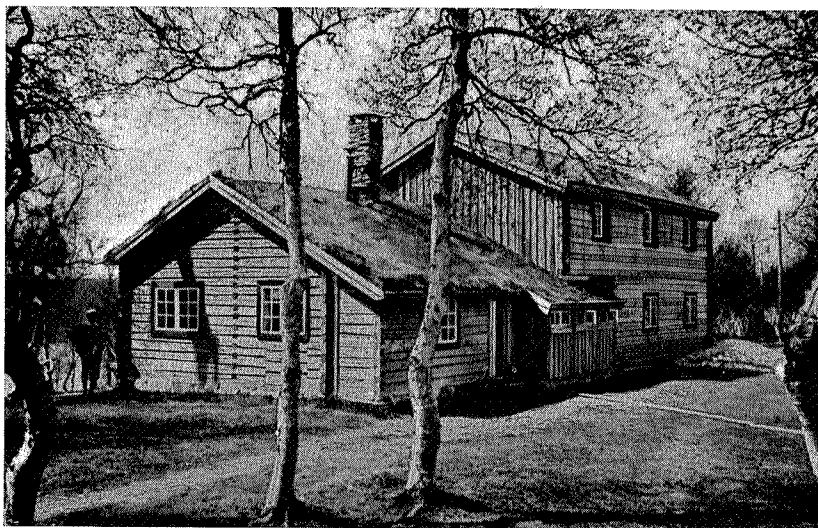
Storerikvollen i sin nye skikkelse.

nedsette en turkomite, og som den første komite valgtes understasjonsmester Haakon Aas, lærer Magne Haave, lektor Lie, frk. Astrid Mittet, sekretær Olaf Jenssen, megler Jon Berg, arkitekt Roar Tønseth og telegrafist Per Vinje. Hr. Aas blev komiteens formann og har senere vært det gjennom alle år.

Den første fellestur kom i stand den 14de september samme år og gikk til Iglefjellet i Rennebu. 131 damer og herrer deltok. Fellesturene hadde slått igjennom fra første stund, og etter opfordring blev det allerede 14 dager senere, 28de september, arrangert en ny tur til Munken på den andre siden av fjorden. Den var dessverre alt annet enn begunstiget av værgudene.

Og så er det gått slag i slag med turer både sommer og vinter, med rekorddeltagelse på vårparten med godt og vel 300 deltagere på en tur. Ofte har turene ført deltagerne opp i terreng som ligger utenfor det egentlige og benyttede turstrøk og således bidratt meget til å øke publikums kjennskap til hvad vi har av naturherligheter her i Trøndelag. Også sett fra det synspunkt har fellesturene hatt sin store misjon.

Mens vi er inne på kapitlet fellesturer er det ett navn som stikker sig frem, Haakon Aas. Han har vært turkomiteens formann gjennom mange år, har planlagt de fleste fellesturer og selv som regel

Nedalshytta.

vært «chefpilot» på turene. Og turkomiteens formann har følt det ansvar som er forbundet med å trekke et stort antall til dels uvante folk op på høifjellet. Hr. Aas har alltid forberedt turene grundig — det følger nemlig mer arbeide med arrangementet av slike turer enn folk flest aner. Således har turkomiteens formann i de aller fleste tilfelle uken før turen selv gått ruten, forvissset sig om sne- og føreforhold, sikret turens deltagere en hovedrastplass med husly i tilfelle av dårlig vær o. s. v.

I forbindelse med arrangementet av fellesturer vil vi også nevne det gode samarbeide med Norges Statsbaners vedkommende. At turkomiteens formann her har vært en utmerket dobbeltperson — både jernbanemann og turistforeningsmann — er det grunn til å minnes med takknemlighet.

Av andre ting foreningen har beskjeftiget sig med i de senere år nevner vi her arrangementet av kartlesningskurser før påske, skogplanting i Jøldalen, ved Gjevilvasshytta og Nedalen, arrangement av de såkalte høstmøter, sammenkomster som er blitt meget populære blandt medlemmene og hvor det bys foredrag som er underholdende og som regel av verdi som orientering for fjellvandrerne.

Foreningens styre ved 50-års jubileet. Sittende fra venstre: Kemner Dahl, viceformann, advokat Tharum, formann, understasjonsmester Haakon Aas. Stående overrettsakfører Midelfart, sekretæren Olaf Jenssen og kjøbmann Reidar Hoff.

NOEN AV MENNENE

Det er neppe mange foreninger som feirer 50-års jubileum som bare har hatt fire formenn i hele sin tid — og som har alle fire i live ved jubileet! Når dette inntreffer ved Trondhjems Turistforenings 50-års jubileum, så tyder det på et par ting som vi her vil trekke frem. Det har vært en rolig utvikling innen foreningen og et tillitsfullt forhold mellom foreningens medlemmer og dens ledelse. Men det tyder også på den ting at foreningen har hatt de rette menn på formannsplassen, menn som i den grad har vært besjelet av interesse for foreningens virksomhet og for turist- og friluftsliv i sin almindelighet at de har påtatt sig det store arbeide som følger med formannshvervet gjennom en årrekke. Ingen av de tre formenn som har sittet ved roret i foreningen inntil den nuværende formann overtok skal her trekkes frem på bekostning av de andre. De har alle nedlagt et veldig arbeide for foreningen, og

som et uttrykk for den takknemlighet foreningen føler overfor dem er de blitt utnevnt til æresmedlemmer.

Foreningens formenn og deres funksjonstid er følgende:

Direktør Carl Schulz fra 1887 til 1905
 Rektor Axel Sommerfelt » 1905 » 1920
 Bokhandler Fridthjov Brun » 1920 » 1935
 Advokat Thor Tharum » 1935 » —

Sistnevnte formanns arbeide har vi med vilje ikke berørt. Hvis han opretholder tradisjonen med den lange funksjonstid, blir det opgaven ved 75-års jubileet å belyse *hans* innsats.

Foreningens sekretær, hr. Olaf *Jenssen*, har innehatt stillingen siden 1930.

Trondhjems Turistforenings æresmedlemmer ved 50-års jubileet er følgende:

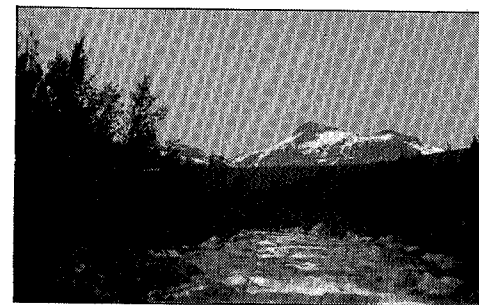
Direktør Carl *Schulz*, rektor Axel *Sommerfelt*, kjøbmann Olaf *Grilstad*, bokhandler Fridthjov *Brun* og bankchef Ludvig *Sivertsen*.

Trondhjems Turistforening er så heldig innenfor sitt virkefelt å ha Norge i et nøtteskall — et riktignok meget *stort* nøtteskall. For å nevne et par strøk, de som ligger foreningens hjerte nærmest: vi har den duvende bredde og ro over Syltraktenes høifjellsplatå med Storerikvollen som centrum — og vi har Trollheimens alpine fjellverden med Trollheimshytta i Foldalens trygge favn. De to polene, kan man si, fjellvandrerslivet i Trondhjems Turistforenings strøk dreier sig om.

Det er arbeidsområder og arbeidsoppgaver som forplikter.

Og det er ikke tvil om at den nye tid vil stille mange nye krav, kanskje også opvise stridsspørsmål som har vært lite eller absolutt ikke fremme i det første halvt hundre år. Vi kan ikke ønske annet ved jubileet enn at Trondhjems Turistforening alltid må ha menn i spissen for arbeidet som i pakt med tiden kan løse oppgavene til foreningens og alt fjellfolkets beste.

Det er foreningens fødselsdagsønske ved 50-års jubileet!

Høifjeldet.

*Herlige høifjeld, hold med din vælde
 væk fra dit rike, den rastløse tid;
 styrk hver en vandrers, som arbeidsslidt søker
 ind i dit tempel fra hverdagens slit.*

*Stolt dine tinder er vendt mot det høie
 skinnende, snedækket, strålende skjøn,
 mens hvert et tjern, som et smilende øie,
 tindrers som barnets i tillidsfuld bøn.*

*Herlige høifjeld, lær os at vende
 blikket mot høiden, mot storhetens Gud,
 lær os at fatte dit trofaste hjerte,
 selv når det dækkes i vinterens skrud.*

*Aldrig du sviker, den venskap du lover,
 altid din favn står ham åpen og varm,
 trygt der han hviler, som barnet som sover
 skjærmet av mor, fjernt fra jordlivets larm.*

*Herlige høifjeld, lær os at elske,
 agte og ære vort land og vort folk,
 vær du den trofaste, rene og hellige
 Fædrelands kjærlighets mægtige tolk.*

J. M. Sv.